

לקוטי תורה • פרשת בחוקותי • מאמר 1

אם בחקותי תלכו

”אם בחוקותיי תלכו”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/1](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/1)

1 אם בחקותי תלכו. וגוי. הנה אמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] (ע"ז [עבודה זרה] ה' א') אין אם אלא לשון תחנונים שנאמר לו עמי שומע לי ישראל בדרכי יהלכו וצריך להבין ענין תחנונים האלו מה הם.

"אם בחקותי תלכו" וגוי. והנה אמרו חז"ל (עבודה זרה ה, א): "אין יאם אלא לשון תחנונים, שנאמר: 'לו עמי שומע לי, ישראל בדרכי יהלכו'". ויש להבין מה ענינם של תחנונים אלה.

וגם צריך להבין לשון בחקותי אשר פירשו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] (בקדושין דל"ט) על פסוק את חקותי תשמרו חוקות שחקתי לכם וכו'.

וכן יש להבין את הביטוי "בחוקותי", שאותו פירשו חז"ל (בקדושין לט) על הפסוק "את חוקותי תשמרו": "חוקים שחקתי לכם" וכו'.

וגם להבין לשון תלכו הנאמר כאן. הנה ידוע כי בתורה שבכתב יש ב' מיני כתיבה

וכן יש להבין את הביטוי "תלכו" שנאמר כאן. והנה ידוע שבתורה שבכתב יש שני סוגי כתיבה,

כי בלוחות נאמר והמכתב מכתב אלהים חרות על הלוחות שהכתב הוא מעצמן של הלוחות אשר נחקק מהם ובהם ולא היו האותיות ענין ומהות בפני עצמן.

שהרי על הלוחות נאמר: "והמכתב מכתב אלקים הוא, חרות על הלוחות". הכתב עשוי מעצם הלוחות, ונחקק מתוכם ובתוכם; האותיות אינן דבר ומהות בפני עצמן.

אבל שאר תורה שבכתב דיו כתובה על הקלף אשר האותיות הם מהות בפני עצמן ולא מעצמיות הקלף הם ונק' תורה שבכתב כי התורה מלובשת בכתב וד"ל [ודי למבין].

אבל שאר התורה שבכתב כתובה בדיו על קלף. האותיות הן מהות בפני עצמן ואינן מעצמיותו של הקלף; והיא נקראת "תורה שבכתב" משום שהתורה מלובשת בכתב. וד"ל.

2 והנה תלת קשרין אינון קוב"ה [קודשא בריך הוא] ואורייתא וישראל וישראל מתקשראן וכו'. על כן בכל ניצוץ ונפש אלקית מישראל ישנן ג"כ ב' בחי' אלו אותיות החקוקים ואותיות הכתובים דהנה כתיב ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

והנה, "שלושה קשרים הם: הקדוש ברוך הוא, התורה וישראל, וישראל מתקשרים" וכו'. לכן, בכל ניצוץ ובכל נפש אלקית מישראל יש גם שתי בחינות אלה: אותיות חקוקות ואותיות כתובות. שהרי כתוב: "ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה".

3 והנה העומדים הן המלאכים ומהלכים הם נשמות כללות ישראל. ולהבין זה למה נקראו המלאכים עומדים

והנה, "העומדים" הם המלאכים, ו"ההלכים" הן נשמות ישראל בכללותן. וכדי להבין זאת, מדוע המלאכים נקראים "עומדים":

הנה כתיב בדבר ה' וכו' וברוח פיו כל צבאם דהיינו שהמלאכים מקום מקור חוצבן ובריאתן הוא מדיבורו של הקב"ה כביכול הגם שאין לו דמות הגוף

נאמר: "בדבר הוי"ו וכו', "וברוח פיו כל צבאם". כלומר, מקור חציבתם ובריאתם של המלאכים הוא כדיבורו של הקדוש ברוך הוא, כביכול. אף שאין לו דמות הגוף,

ולא נערוך אליו קדושתו אעפ"כ [אף על פי כן] דברה תורה כלשון בני"א [בני אדם] להקראות התגלות אורו לבחי' נבראים בשם דבור.

ואין קדושתו ניתנת להשוואה לשום דבר, ואף על פי כן, "דיברה תורה כלשון בני אדם", ולכן התגלות אורו לבחינת הנבראים נקראת בשם "דיבור".

4 והנה אותיות הדבור הם עד"מ גופים מחולקים ועומדים כל א' לבדו אשר מדבור זה לא יתהוה דבור אחר לעולם

והנה, אותיות הדיבור הן, בדרך משל, כמו גופים נפרדים, שכל אחד מהם עומד בפני עצמו, כך שמדיבור זה לא ייווצר לעולם דיבור אחר.

ועל כן המלאכים אשר עבודתם בבחי' אהבה כמו מחנה מיכאל או אשר עבודתם בבחי' יראה לכן המלאכים שעבודתם היא בבחינת אהבה, כמו מחנה מיכאל, או שעבודתם היא בבחינת יראה,

כמו מחנה גבריאל הם עומדים ברום עולם במדרגה אחת והאהבה והיראה אשר ניתנה בהם מששת ימי בראשית לא ישנו את תפקידם להיות הולך וגדל מיום ליום

כמו מחנה גבריאל, עומדים ברום העולם במדרגה אחת; והאהבה והיראה שניתנו בהם מששת ימי בראשית אינן משנות את תפקידן, ואינן הולכות וגדלות מיום ליום.

וכמאמר הכתוב שרפים עומדים במדרגה אחת, אבל נשמות ישראל עליהם אמרו ישראל עלו במחשבה תחלה אשר מקור חוצבן מאותיות המחשבה הנקראת מחשבה עילאה אשר הם כמעין הנובע תמיד וכמו שנאמר בפסוק: "שרפים עומדים" — במדרגה אחת. אבל על נשמות ישראל נאמר: "ישראל עלו במחשבה תחילה"; מקור חציבתן הוא באותיות המחשבה, הנקראת מחשבה עילאה, והן כמעין הנובע תמיד,

כמאמר רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] מבין דבר מתוך דבר ומיד בנפול דבר אחד במחשבה הקשורה במקור השכל אזי יתהלך ברחבה להיות מתרחב ומתפשט יותר ויותר אשר ע"ז נאמר כמאמר רז"ל, "מבין דבר מתוך דבר": מיד כשדבר אחד עולה במחשבה הקשורה למקור השכל, הוא מתהלך במרחב, מתרחב ומתפשט עוד ועוד. על כך נאמר:

ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ונהר זה הוא הנמשך ויוצא תמיד מעדן הוא מקור החכמה והולך ומתרחב עד שבא להשקות ג"ן סדרים דאורייתא הנק' תורה שבכתב כנ"ל. "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן". נהר זה הוא הנמשך ויוצא תמיד מעדן, כלומר ממקור החכמה, והולך ומתרחב עד שהוא בא להשקות את ג"ן הסדרים שבתורה, הנקראים תורה שבכתב, כנזכר לעיל.

5 ועל כן נאמר בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם כו' למעלה מבחי' נהר ומחשבה זו יש בה ג"כ ב' בחי' כמאמר הכתוב כי לא מחשבותי מחשבותיכם לשון רבים.

לכן נאמר: "מעבר לנהר ישבו אבותיכם מעולם" וכו' — למעלה מבחינת הנהר. וגם למחשבה זו יש שתי בחינות, כפי שנאמר בפסוק: "כי לא מחשבותי מחשבותיכם", בלשון רבים.

כי מחשבה תתאה היא המחיה את הדבור כי בלתי מחשבה א"א לדבר כמאמר רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] השמע לאזנך מה שאתה מוציא מפיו ועל בחי' זו אמרו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] בעשרה מאמרות המחשבה התחתונה היא המחיה את הדיבור, שכן אי אפשר לדבר בלי לחשוב, כפי שאמרו חז"ל: "השמע לאזנך מה שאתה מוציא מפיו". על בחינה זו אמרו חז"ל: "בעשרה מאמרות

נברא העולם והלא במאמר אחד יכול להבראות והמאמר אחד הוא בחי' מחשבה זו המלוכשת ומחיה את כל כללות הדבור

נברא העולם; והלא במאמר אחד יכול היה להיבראות?" המאמר האחד הוא בחינת מחשבה זו, המלוכשת בכללות הדיבור ומחיה אותה,

וכמאמר הכתוב היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם אשר כולם נסקרים בסקירה אחת אבל בחיי השנית היא בחיי מחשבה עלאה הדבוקה בעצם השכל אשר אותיות ההם הם הנקראים חקוקים ואינם מהות בפני עצמם כנ"ל.

וכפי שנאמר בפסוק: "היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם", שכן כולם נסקרים במבט אחד. אבל הבחינה השנייה היא המחשבה העליונה, הדבקה בעצם השכל; אותיות אלה הן הנקראות "חקוקות", ואינן ישות בפני עצמן, כפי שהוזכר לעיל.

6 וע"כ הנשמות נקראו מהלכים כי יכול להתהלך בהרחבה להרחיב אהבתו ויראתו לה' ית' מיום ליום יותר ויותר עד בואו למקור חוצבה תחלת המחשבה הנק' עבר הנהר אשר גם שם לא ישקוט ולא ינוח כי הולך ואור

לכן הנשמות נקראות "מהלכים", שכן האדם יכול להתהלך בהרחבה, להרחיב את אהבתו ויראתו לה' יתברך מיום ליום, יותר ויותר, עד שיגיע למקור שממנו נחצבה נשמתו — תחילת המחשבה, הנקראת "עבר הנהר". וגם שם לא יעמוד ולא ינוח, אלא יוסיף ללכת ולהאיר,

כמאמר הכתוב ונהר יוצא (ועמ"ש ע"פ ונתתי לך מהלכים כפי וישב ובפי שלח ע"פ ועתה יגדל. ועיי' ע"פ יונתי בחגוי הסלע בפ"י קומי לך כו' ולכי לך. וע"פ אלה מסעי בפ"י ואלה מסעיהם למוצאיהם):

כמאמר הפסוק: "ונהר יוצא". (וראו מה שנכתב על הפסוק "ונתתי לך מהלכים" בפרשת וישב; ובפרשת שלח, על הפסוק "ועתה יגדל". וראו על הפסוק "יונתי בחגוי הסלע", בביאור "קומי לך" וכו' ו"לכי לך". וכן על הפסוק "אלה מסעיי", בביאור "ואלה מסעיהם למוצאיהם").

7 ב והנה מקום ההילוך ועת ההילוך לכל אדם להיות מרחיב ומגדיל אהבתו לה' הוא בעת התפלה וקודם התפלה פסוקי דזמרה.

ב. והנה, המקום והזמן שבהם כל אדם יכול להתקדם ולהרחיב ולהגדיל את אהבתו לה' הם בעת התפילה, ולפניה — פסוקי דזמרה.

וברכות אשר תיקנו לנו אנשי כנה"ג [כנסת הגדולה] ע"י אבות העולם כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] תפלות אבות תקנום אברהם יצחק ויעקב והם מדת גדולה גבורה ורחמים כאשר כללו לנו והברכות שתיקנו לנו אנשי כנסת הגדולה, על פי אבות העולם, כדברי חז"ל: "תפילות אבות תיקנום" — אברהם, יצחק ויעקב. והן כנגד מידות גדולה, גבורה ורחמים, כפי שכללו לנו

חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] פסוקים המבארים גדולת הבורא ית' ולגדולתו אין חקר אשר אין לו תחלה ואין לו תכלה אשר ע"י התבוננות זו יגדיל אהבתו לה' ית'.

חז"ל פסוקים המבארים את גדולת הבורא ית': "ולגדולתו אין חקר", שאין לו ראשית ואין לו תכלית. באמצעות התבוננות זו יגדיל האדם את אהבתו לה' ית'.

8 וכן פסוקים המבארים גבורתו ויראתו יתברך היא מדת יצחק וכן יש פסוקים המבארים רחמנותו ית' אשר היא נקראת נחלת יעקב נחלה בלי מצרים בלי גבול

כך גם הפסוקים המתארים את גבורתו ואת היראה ממנו, יתברך, שייכים למידתו של יצחק. וכן יש פסוקים המתארים את רחמנותו, יתברך, הנקראת "נחלת יעקב" — "נחלה בלי מצרים", בלי גבול.

כי הרחמנות שורה ושייך על כל העולמות מבריא מן הקצה אל הקצה עד רום המעלות כי כולם אינם עצמיותו ית' כ"א בחי' הארה

כי הרחמנות שורה ושייכת לכל העולמות, "מבריא מן הקצה אל הקצה", עד רום המעלות, שהרי אף אחד מהם אינו עצמותו, יתברך, אלא בחינה של הארה בלבד.

כמאמר הכתוב הודו על ארץ ושמים ארץ הוא בחי' ממלא ושמים הוא בחי' סוכב אינם אלא הארה דהארה והוא בחי' שם

כמאמר הכתוב: "הודו על ארץ ושמים": "ארץ" היא בחינת ממלא כל עלמין, ו"שמים" היא בחינת סוכב כל עלמין; שניהם אינם אלא הארה של הארה, וזו בחינת שם.

כמאמר ישתבח שמך לעד מלכנו על כן שייך עליהם רחמנות אשר רחוקים הם מעצמותו ית'.

כמאמר: "ישתבח שמך לעד מלכנו". לכן שייכת עליהם רחמנות, משום שהם רחוקים מעצמותו, יתברך.

9 והנה בהתבונן האדם בהתבוננות רחמנות זו יגדיל מדותיו הטובות לה' וישא אותם לה' כמאמר הכתוב אליך ה' נפשי אשא כי האבות הם הנקראים רועים מהשבעה רועים המפרנסין ונותנים

והנה, כאשר אדם מתבונן בהתבוננות זו על הרחמים, הוא מגדיל את מדותיו הטובות לה' ונושא אותן אל ה', כמאמר הכתוב: "אליך הוי' נפשי אשא". האבות הם הנקראים "רועים", משבעת הרועים המפרנסים ונותנים

כח וחיות להצאן קדשים להיות יכולים להלוך ולהתגדל מיום ליום ועיקר צער גידול בנים היה לו ליעקב מדת רחמנות הוא המגדל את המדות לה' ית'

כוח וחיות לצאן הקדוש, כדי שיוכלו ללכת ולגדול מיום ליום. עיקר "צער גידול בנים" היה אצל יעקב; מדת הרחמים היא המגדלת את המדות לה' יתברך.

ועל כן נאמר (ישעיה מ' י"א) כרועה עדרו ירעה בזרועו יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל.

ועל כן נאמר (ישעיה מ' י"א): "כרועה עדרו ירעה, בזרועו יקבץ טלאים ובחיקו ישא [אותם]; עלות ינהל".

והנה בחיקו ישא כתיב. ישאום לה' כמאמר הכתוב אליך ה' נפשי אשא ועל כן אמרו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] אם לשון תחנונים פ"י הלוואי

והנה, כתוב "בחיקו ישא": ישאם אל ה', כמאמר הכתוב "אליך הוי' נפשי אשא". ועל כן אמרו חז"ל ש"אם" הוא לשון תחנונים, פירושו: הלוואי

שיהיה הליכת האדם בתפלה הניתקנה לנו מאנשי כנה"ג [כנסת הגדולה] ואין צריך לחפש הליכות אחרות כי היא טובה שבכולן והלוואי שיוספק להם.

שהליכתו של האדם תהיה בתפילה שתיקנו לנו אנשי כנסת הגדולה, ואין צורך לחפש דרכי הליכה אחרות, כי היא הטובה מכולן; והלוואי שיוכלו לקיימה.

10 והיינו בחקותי תלכו הם בחי' אבות אשר בעבר הנהר ישבו בחינת מחשבה עילאה אותיות חקוקים והיו לאחדים ממש במקורן ומקומן החקוקים שם

וזהו [פירוש] "בחקותי תלכו": זו בחינת האבות, ש"בעבר הנהר ישבו" — בחינת המחשבה העליונה, שבה האותיות חקוקות; והן נעשו אחד ממש במקורן ובמקומן, במקום שבו הן חקוקות.

ועל כן בהם יכול האדם לבא לבחי' הילוך כו', כי שם הוא מקום ההילוך למעלה מעלה.

ולכן באמצעותם יכול האדם להגיע לבחינת הליכה וכו', כי שם הוא מקום ההליכה, למעלה מעלה.

אבל מחמת גשמיות הגוף לא תעמוד ולא תקום החקיקה וההילוך הזה בלתי שמירת כלי אשר ע"י כלי זו תכון לעד ע"כ נאמר אחר זה ואת מצותי תשמרו. דהנה המצות הן רמ"ח מ"ע [מצות עשה] ושס"ה ל"ת [לא תעשה].

אבל בגלל הגשמיות של הגוף, חקיקה והליכה אלה לא יעמדו ולא יתקיימו בלי שמירה של כלי; באמצעות כלי זה הן יתקיימו לעד. לכן נאמר לאחר מכן: "ואת מצותי תשמרו". והנה, המצוות הן רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה.

11 והנה השס"ה ל"ת [לא תעשה] הן להפריד את הרע אבל רמ"ח מ"ע [מצות עשה] הן הנק' אברין דמלכא כמו למשל אבר הוא כלי אשר בו נמשך חיות ממקור החיות אשר שורה במוח כן הוא כאן כעת, 365 מצוות לא תעשה נועדו להפריד את הרע, ואילו 248 מצוות עשה הן הנקראות "איברי המלך". למשל, איבר הוא כלי שאליו נמשכת חיות ממקור החיות השורה במוח; וכך גם כאן:

כי המצוה היא כלי לאורו ית' הנמשך מסתימא דכל סתימין למטה להשגת האדם השפל ואורו ית' המלוכש בה הוא הנק' יין מלכות רב כיד המלך אין סוף לאורו ית' שהרי המצווה היא כלי לאורו של ה', הנמשך מ"סתימא דכל סתימין" עד להשגתו של האדם השפל; ואורו של ה' המלוכש בה הוא הנקרא "יין מלכות רב, כיד המלך", שכן אין קץ לאורו של ה'. והוא כוונת המצוה שהוא להמשיך אורו ית' למטה ע"י כלי המצוה והתורה הלזו והוא לשון צוותא לשון חיבור.

וזו כוונת המצווה: להמשיך את אורו של ה' למטה באמצעות כלי המצווה והתורה. [המילה מצווה] היא מלשון צוותא, כלומר חיבור.

אך הם נחלקים לכללים ופרטים רבים הן בתורה והן במצות כי המשכת המקרא אינו דומה להמשכת לימוד משנה או גמרא הלכות ואגדות וכן במצות.

אלא שהן נחלקות לכללים ולפרטים רבים, הן בתורה והן במצוות, שכן המשכת האור על ידי המקרא אינה דומה להמשכתו על ידי לימוד משנה או גמרא, הלכות ואגדות; וכך גם במצוות.

12 ועל כן נאמר וכלים מכלים שונים בהמשכותיהם וכלל הכל הוא אורו ית' הנקי יין אשר בהכנס היין יצא

הסוד והיין הוא התלהבות אורו ית' הנשמר בלבו של אדם ע"י התורה והמצוה

ולכן נאמר: "וכלים מכלים שונים" — שונים במה שהם ממשיכים. ומה שכולל את כולם הוא אורו ית', הנקרא "יין", שעליו נאמר: "נכנס יין יצא סוד". היין הוא ההתלהבות מאורו ית', הנשמרת בלבו של אדם באמצעות התורה והמצווה;

יצא מעצמו סוד הוא אהבה מסותרת אשר תבוא לבחי' גילוי להיות בבחי' מהלך הנ"ל לשוב למקורו הגבוה מבחי' סובב וממלא ותכלית ירידת אורו ית' הוא בכדי להשיב נפש ונצוץ כל אדם למעלה בבחי' רצוא ושוב.

ומעצמו יוצא הסוד: זו האהבה המסותרת, שתבוא לידי גילוי ותהיה בבחינת "מהלך", כנוצר לעיל, בשובה אל מקורה, הגבוה מבחינת סובב כל עלמין וממלא כל עלמין. ותכלית ירידת אורו ית' היא להשיב למעלה את הנפש ואת הניצוץ של כל אדם, בבחינת רצוא ושוב.

והיינו והתהלכתי בתוכם שאני בעצמי אהיה המהלך בתוכם בבחי' רצוא ושוב ועי"ז והייתי לכם לאלהים.

וזהו "והתהלכתי בתוכם": אני עצמי אהיה המהלך בתוכם, בבחינת רצוא ושוב; ועל ידי כך "והייתי לכם לאלקים".

13 והנה זהו מאמר הכתוב ואת מצותי תשמרו דהיינו ע"י המצות תשמרו את היין הטוב הנמשך למטה

ללב

זהו אפוא פירוש דברי הפסוק: "ואת מצוותי תשמרו" — כלומר, באמצעות המצוות תשמרו על היין הטוב שנמשך למטה, אל הלב.

האדם להיות יוצא סוד אהבה מסותרת להיות בבחינת מהלך מיום ליום למעלה מעלה ובלעדי זה נקי עומד וטוב וישר הוא בעיניו ולא יבא לבחי' בכייה

של האדם, כדי שהאהבה הנסותרת, הסוד, תצא מן העולם, והוא יהיה בבחינת "מהלך" — מתקדם מיום ליום, מעלה מעלה. בלי זאת הוא נקרא "עומד": טוב וישר בעיני עצמו, ולא יגיע לבחינת בכייה,

כמאמר הכתוב הלך ובה כי בבחי' הליכה יבא לבחי' רחמים רבים לבכות בחדרי לבו על ריחוקו

כמאמר הפסוק: "הלך ובה"; שכן באמצעות ההליכה יגיע לבחינת רחמים רבים, ויבכה בחדרי לבו על ריחוקו

מאורו ית' ואח"כ יבא לבחינת בוא יבוא ברנה כמאמר הכתוב תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל.

מאורו יתברך. ואחר כך יגיע לבחינת "בוא יבוא ברינה", כמאמר הפסוק: "תחת אשר לא עבדת את הו' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל".

14 ועי' נושא משך הזרע כמאמר הכתוב ובחיקו ישא ויבא לבחי' עבר הנהר מחשבה עילאה המיוחד במהותו ועצמותו ית' הנק' קדוש ומובדל.

ובכך הוא נושא את שק הזרע, כמאמר הכתוב: "ובחיקו ישא [אותם]", והוא יבוא לבחינת "עבר הנהר" — המחשבה העליונה, המאוחדת עם הווייתו ועצמותו ית', הנקראת "קדוש ומובדל".

כן סוף דבר הנשמות יוכללו ויתאחדו שם כמאמר הכתוב קדושים תהיו סופכם להיות קדושים בודאי ואל יקל אדם לעצמו אם זך ואם ישר פעלו להיות מספיק א"ע [את עצמו] בעבודתו תמה בבחי' עמידה במדרגה א' ח"ו [חס ושלום]

כך, בסופו של דבר, הנשמות יוכללו ויתאחדו שם, כמאמר הכתוב: "קדושים תהיו" — לבסוף תהיו בודאי קדושים. ואל יקל אדם ראש עם עצמו, גם אם "זך פעלו וישר", ויסתפק בעבודתו השלמה כשהוא עומד במדרגה אחת, חס ושלום;

כי לא תקום ולא תהיה כזאת כמאמר הכתוב קדושים תהיו כי קדוש אני ואתם עם בני ישראל ממקום קדוש יהלכו וחוצבו ע"כ מוכרח כל א'

כי דבר כזה "לא יקום ולא יהיה", כמאמר הכתוב: "קדושים תהיו כי קדוש אני". ואתם, עם בני ישראל, "ממקום קדוש יהלכו", ומשם נחצבתם; לכן כל אחד חייב

לבוא לבחי' קדוש אשר שם הוא בבחי' הולך ואור בלי גבול למעלה מעלה וכ"ז [וכל זה] ע"י המצות שהם הכלים שומרי היין הטוב כנ"ל בכדי להוציא הסוד.

לבוא לבחינת "קדוש", שבה האדם נמצא בבחינת "הולך ואור" בלי גבול, למעלה מעלה. וכל זה נעשה באמצעות המצוות, שהן הכלים השומרים על היין הטוב, כנוצר לעיל, כדי להוציא את הסוד.

ואחר כ"ז [כל זה] נאמר ועשיתם אותם דהיינו ועשיתם אתם (עיין בזה בחקותי דק"ג סע"א [סוף עמוד א] ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם. ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] שם בעמוד ב' ובוזהר נשא קכ"ב א').

ואחרי כל זאת נאמר: "ועשיתם אותם", כלומר "ועשיתם אתם". (עינינו בזוהר, בחקותי, דף ק"ג סוף ע"א, ובמקדש מלך שם; וברמ"ז שם בע"כ; ובזוהר, נשא, קכ"ב ע"א.)

ונתנה הארץ יכולה ממטה למעלה ועץ השדה יתן פריו מלמעלה למטה וצויתי את ברכתי בשנה הששית היינו כוונת כל ברכה ברוך אתה ה' אלקינו

"ונתנה הארץ יכולה" — מלמטה למעלה; "ועץ השדה יתן פריו" — מלמעלה למטה. "וצויתי את ברכתי בשנה הששית" — זו כוונתה של כל ברכה: "ברוך אתה ה' אלקינו".

(וע' בזהר תרומה קס"ב ב' ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם מענין אם בחקתי. וברבות שמות פ' ב' ועמ"ש ע"פ זאת חקת התורה):

(ועיינו בזהר, תרומה, קס"ב ע"ב, ובמקדש מלך שם, בעניין "אם בחקתי"; ובמדרש רבה, שמות, פרשה ב'; וכן במה שנכתב על הפסוק "זאת חוקת התורה").

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/1

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק